

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α.Θ.ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΑ
ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ
κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ
ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΕΡΑΣ ΤΗΣ ΧΟΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΑΥΤΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ
ΕΝ ΤΩ Ι. Ν. ΑΓ. ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ
(9 Ὀκτωβρίου 2022)

Παναγιώτατε,
Σεβασμιώτατε ἅγιε ἀδελφέ,
Ὅσιολογιώτατε ἐκπρόσωπε τοῦ ἐνταῦθα
Ρωμαιοκαθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου,
Εὐγενεστάτη κυρία Γενικὲ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα,
Ἐντιμολογιώτατε Ἀρχων,
Ἐξοχώτατοι Βουλευταί,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Πρόξενος χαρᾶς μεγάλης καὶ ἀγαλλιάσεως πνευματικῆς ἀποτελεῖ ἡ εὐλογητὴ παρουσία ἀνὰ μέσον ἡμῶν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος σήμερον. Ταῦτοχρόνως, ὅμως, ἐνισχυτικὴ καὶ παραμυθητικὴ εἰς τὸν καθ' ἡμέραν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν παροχὴν ὀρθοδόξου μαρτυρίας εἰς τόπον ὅπου τὰ ἱστορικὰ τεκμήρια τοῦ χριστιανικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ βίου τοσαῦτα, ὥστε εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν νὰ κυριολεκτῇ τὸ παροιμιῶδες «ἐὰν ἡμεῖς σιωπήσωμεν, οἱ λίθοι κεκράξονται», τὰ ἔγκατα τῆς Ἰωνικῆς γῆς θὰ βοήσουν καὶ ἡ θάλασσα θὰ ἀποδώσῃ τὰ ἑαυτῆς...

Ἐρχεσθε, Παναγιώτατε, εἰς τόπον οἰκεῖον καὶ γνώριμον ἀπὸ τῆς πρωΐμου νεότητός Σας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐδημιουργήσατε, διετηρήσατε καὶ ἐσφυρηλατήσατε σχέσεις διαρκεῖς καὶ ἀρραγεῖς μετὰ τοῦ λείμματος τοῦ ἐνταῦθα Ρωμαίικου ποιμνίου. Ἐρχεσθε, Παναγιώτατε, εἰς τόπον λίαν προσφιλῇ εἰς Ὑμᾶς, ὅπου ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων Σας ὡς κληρικοῦ διηκονήσατε τὰ Ἅγια Μυστήρια τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν Ναόν. Ἐρχεσθε, εἰς χώρον τὸν ὁποῖον ἰδιαίτερώς ἠγαπήσατε καὶ ὑπηρετήσατε ἀπὸ πρώτης στιγμῆς τῆς

Πατριαρχικῆς Σας Διακονίας, ἱερουργοῦντες ἐπὶ τῶν βωμῶν καὶ ἐστιῶν τῆς Ἰωνικῆς γῆς: ἐν Σμύρνῃ, Ἐφέσῳ, Μενεμένῃ, Τσεσμέ, Κιρκιντζέ...

Ἡ σημερινή, ὅμως, ἔλευσίς Σας, Παναγιώτατε, δὲν εἶναι ὡς αἱ ἄλλαι λοιπαὶ τοῦ παρελθόντος. Ἐχει ἰδιαιτέραν σημασίαν καὶ συμβολισμόν: Σήμερον, δὲν ἔρχεσθε ἀπλῶς ὡς εὐλαβῆς, ὅπως ἐπράξατε πολλάκις εἰς τὸ παρελθόν, προσκυνητής. Σήμερον, ἔρχεσθε διὰ νὰ τιμήσητε διὰ τῆς ὑψηλῆς Σας παρουσίας καὶ εὐλογήσητε Πατριαρχικῶς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Σμύρνης. Σήμερον διὰ πρώτην φορὰν, μετὰ παρέλευσιν χρόνου μακροῦ, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐπισκέπτεται τὴν νύμφην τῆς Ἰωνίας καὶ εὐρίσκει ἐκεῖ ὑπάρχουσαν καὶ ζῶσαν καὶ θάλλουσιν τοπικὴν Ἐκκλησίαν, μὲ Ποιμενάρχην καὶ ἱερὸν κλῆρον καὶ εὐσεβῆ λαόν, ὃχι ἐπισκέπτῃν ἀλλὰ χριστεπώνυμον πλήρωμα. Σήμερον, ὁ Ποιμενάρχης τῆς ἀποστολικῆς αὐτῆς πόλεως, ὑποδέχεται τὸν Πατριάρχην του εἰς τὴν ἑδραν του, τὴν ἑδραν τῆς Ἐπισκοπῆς του, τὴν ὁποίαν Σεῖς ἀνασυνεστήσατε διὰ τῆς ἐκλογῆς καὶ καταστάσεως Ἱεράρχου εἰς τὴν περιοχὴν, πρὸς συνέχισιν τῆς ἐπισκοπικῆς ἀλύσεως, τῆς ὁποίας ἀπαρχὴ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ Θεολόγος καὶ οἱ ὑπ' αὐτοῦ κατασταθέντες πρῶτοι πρεσβύτεροι καὶ ἐπίσκοποι, γνωστοὶ κατὰ τὴν παράδοσιν Ἅγιοι Βουκόλος καὶ Πολύκαρπος, ἀλλὰ καὶ λοιποὶ. Σήμερον, ἔρχεσθε μετὰ τῆς τιμίας συνοδείας Σας, καὶ ὁ Ἱερὸς οὗτος Ναὸς καὶ ὁ περίβολος Αὐτοῦ πληροῦνται ὃχι μόνον ἐκ τῶν συνοδιτῶν Σας συμπροσκυνητῶν τῆς Ἀποστολικῆς καὶ Μαρτυρικῆς Ἰωνικῆς Γῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ λαὸν τοῦ Θεοῦ, μόνιμα μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος, τὰ ὁποῖα ὡς νεοσσία παρεπιδημήσαντα καὶ ἐγκατασταθέντα ἐνταῦθα ἐκ βορρᾶ καὶ ἑώας καὶ δυσμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ λίθων ἐγεγνημένα συναπαρτίζουν τὸ ποίμνιον αὐτῆς. Διότι καὶ ἐκ λίθων ἡγείρε Κύριος καὶ ἐγείρει τέκνα καὶ προσκαλεῖ διὰ τρόπου μυστηριακοῦ καὶ ἐντάσσει εἰς τὴν σωτήριον Κιβωτὸν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὃχι μόνον ἐκ λίθων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὀστέων ξηρῶν, τὰ ὁποῖα ἀνίστανται ἐξ ἐγκάτων γῆς καὶ κελεύσματι θείῳ συναρμόττονται εἰς συναγωγὴν καὶ ἀποκτοῦν σάρκα καὶ νευρῶνας καὶ χιτῶνα δερμάτινον καὶ ἀνάπτει εἰς αὐτά, ἐπανανάναπτει, ἢ ὑποκάτω τῆς τέφρας κοιμωμένη φλόγα, καὶ ἀνίσταται ὁ φοῖνιξ, τὸ μυθικὸν πτηνόν, ὡς ἀλληγορικῶς ὁ Λατίνος ποιητὴς Λακτάντιος εἰς τὸ ποίημά του «de ave phoenice» γλαφυρῶς

γράφει.

Καὶ ἰδοὺ, συναγωγή λαοῦ φιλοθέου ἐκ Ρωμαίων, Ἑλλήνων, Ἀράβων, Ρώσων, Οὐκρανῶν, Ρουμάνων, Γκαγκαούζων, Γεωργιανῶν καὶ προσηλύτων τῇ πίστει, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Πατριάρχου τοῦ Γένους δοξολογοῦν τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστοῦν καὶ εὐγνωμονοῦν τὸν Πατριάρχην των διὰ τὴν πρωτοβουλίαν ἀνασυστάσεως τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος Σμύρνης διὰ τῆς ἐκλογῆς καὶ καταστάσεως Ἐπισκόπου, διότι κατὰ τὸν φίλον τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης, Ἅγιον Ἰγνάτιον Ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας, τὸν Θεοφόρον «ὅπου ἂν φανῇ ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἔστω, ὥσπερ ὅπου ἂν ᾗ Χριστὸς Ἰησοῦς, ἐκεῖ καὶ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία», δηλαδή ὅπου ὁ Ἐπίσκοπος ἐκεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία.

Καὶ τοῦτο, διότι, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὁ Ἐπίσκοπος ἀποτελεῖ τὸ ὄρατόν σημεῖον ἐνότητος τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ὡς προεστὼς τῆς Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως καὶ κύριος τελῶν ὅλων τῶν Μυστηρίων, ἀφοῦ ἐν ὀνόματι καὶ ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ αὐτὰ τελοῦνται. Κατὰ δὲ τὸν Ἅγιον Νικόλαον, Καβάσιλαν, «ἡ Ἐκκλησία ἐν τοῖς μυστηρίοις σημαίνεται», δηλαδή ἡ ὑπαρξὶς Ἐκκλησίας ἀποδεικνύεται διὰ τῆς τελέσεως τῶν Μυστηρίων. Τοιοῦτοτρόπως, ἡ ἐκλογή καὶ κατάστασις Ἐπισκόπου εἰς τὴν περιοχὴν ἀποτελεῖ ἱεροκανονικῶς ἐπανασύστασιν τῆς Ἐπισκοπῆς καὶ ἀνασύστασιν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο, Παναγιώτατε, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἀναλήψεως τῆς ποιμαντορίας τῆς Αποστολικῆς, Αποκαλυπτικῆς, Ἀγιοτόκου καὶ Μαρτυρικῆς Ἐπισκοπῆς αὐτῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κύριον μέλημα ὅλων ἡμῶν ἐνταῦθα ἦτο καὶ εἶναι ἡ ἀνελλιπὴς τέλεσις τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὥστε ἡ ἐπαναναφθεῖσα Λυχνία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σμυρναίων νὰ φέγγῃ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ, πᾶσι τοῖς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Οὐρανίου ἡμῶν πατρός.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως καθίσταται ὁ χῶρος αὐτὸς Ὑπερῶν τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς, ὅπου τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ τελεσιουργοῦνται εἰς γλώσσας πολλάς, ὥστε ἕκαστον μέλος τοῦ πολυεθνικοῦ καὶ πολυπολιτισμικοῦ ποιμνίου τῆς Ὁρθοδόξου αὐτῆς Κοινότητος νὰ ἀκούῃ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ διαλέκτῳ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ...

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Τὸ ἐπιτελούμενον ἀπὸ ἐξαετίας ἐν σιωπηλῇ καὶ προσευχητικῇ περισυλλογῇ ἐκκλησιαστικὸν ἔργον οὐκ ἐξ ἡμῶν ἐστίν. Ἡμεῖς ἀπλῶς Θεοῦ συνεργοὶ ἐσμέν. Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομὴ ἐστί (πρβλ. Α' Κορ. γ' 9), Ὡς ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἡμεῖς ἀγωνιζόμεθα ὅση ἡμῖν δύναμις ἵνα νήφωμεν καὶ γρηγορῶμεν, διότι καλῶς γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἀντίδικος ἡμῶν διάβολος ὡς λέων περιπατεῖ ζητῶν τινα καταπίῃ (πρβλ. Α' Πέτρ. ε' 8-9), ἔχοντες τὴν βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς πάσης χάριτος καταρτίσει, στηρίξει, σθενώσει, θεμελιώσει ἡμᾶς, ὀλίγον παθόντας (πρβλ. ὁ.π. ε' 10).

Μετὰ Θεὸν εὐχαριστοῦμεν υἱικῶς τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα, διότι ὡς Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Πατριάρχης ἡμῶν ἔρχεσθε πατρικῶς ἀρωγός, προσωπικῶς τε καὶ θεσμικῶς, εἰς τὸ ἐπιτελούμενον ἐνταῦθα ταπεινὸν ἐκκλησιαστικὸν ἔργον, συντελῶν εἰς τὴν προαγωγὴν αὐτοῦ, ἀνταποκρινόμενος ἀσμένως εἰς πάσας τὰς παρακλήσεις Ποιμενάρχου καὶ εὐαρίθμου ποιμνίου τῆς Σμύρνης.

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τοὺς συγκληρυναίους ἡμῶν κληρικούς, τοὺς ἐγκόπως καὶ προθύμως διακονοῦντας ἐν τῷ ἐλαχίστῳ ἡμῶν προσώπῳ τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν, Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην π. Πολύκαρπον Θεοφάνη, ὀλοπρόθυμον, σεμνόν, εὐσεβῆ καὶ ταπεινὸν διακονητὴν τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ Ἐπισκόπου, Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερον τοῦ Οἴκουμενικοῦ Θρόνου π. Ἀθνάσιον Κατzigkân, πολιὸν καὶ πεπειραμένον λευῖτην, φιλακόλουθον καὶ τυπικόν, ὑπάκουον καὶ ἀφωσιωμένον συνοδοιπόρον μας ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς καταστάσεως ἡμῶν ἐνταῦθα, μετὰ τῆς τιμίας, εὐπροσηγόρου καὶ ἀγαπητῆς τοῖς πᾶσι πρεσβυτέρας του Μαρίας, καὶ τὸν Ἱερολογ. Διάκονον κ. Ἀνδρέαν καὶ τὴν Διακόνισσάν του Πωλίαν, φερέλπιδας, πολυταλάντους καὶ χαρισματικούς νέους, καλύπτοντας προθύμως πολλοὺς τομεῖς τῆς ἐνοριακῆς διακονίας. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, μετ' εὐγνωμοσύνης μνημονεύομεν ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πισιδίας Σωτηρίου Τράμπα, τοῦ συστήσαντος καὶ ἐκχωρήσαντος αὐτόν, λαϊκὸν ὄντα. Τὴν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἐμοῦ πιστοῦ φίλου καὶ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ Ἐντιμ. κ. Γεωργίου Θεοδωρίδου ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν, κοπιῶντας ἐν

ὑπακοῇ πρὸς τὸν Ἐπίσκοπόν των διὰ τὸ ἔργον τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἰδιαιτέραν μνείαν ἀγάπης καὶ τιμῆς ὀφείλω εἰς τὸν φίλτατον καὶ ἀγαπητὸν κ. Mehmet Bastiyali καὶ τὴν σύζυγόν του κ. Arzu, μεγάλους δωρητὰς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, διὰ τῆς δωρεᾶς τῶν γραφείων καὶ τοῦ αὐτοκινήτου διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκφράζω δημοσίᾳ τὴν εὐχαριστίαν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν προσωπικὴν δι' ὅσα προσέφεραν καὶ ὅσα προσφέρουν, ἀλλὰ κυρίως διότι ὑπάρχουν εἰς τὴν ζωὴν μου ὡς ἡθικοὶ συναντιλήπτορες καὶ συνεργοί. Κύριος ὁ Θεὸς εἶθε νὰ ἀνταποδίδῃ τὰ ἑκατονταπλασίονα εἰς τὸν δοῦλον καὶ ὑπηρετὴν Του Μεχμέτ, ὡς ὁ ἴδιος ἄλλωστε αὐτοπροσδιορίζεται.

Εὐγνωμοσύνην καὶ εἰλικρινεῖς εὐχαριστίας ἐπιγράφω πρὸς ὅλους τοὺς παρασχόντας καὶ εἰσέτι παρέχοντας πειρασμοὺς ἐν τῇ ἐνασκήσει τῆς διακονίας ὅλων ἡμῶν ἐνταῦθα, διότι «ἐλθόντων ἡμῶν εἰς Σμύρνην οὐδεμίαν ἐσχήκαμεν ἄνεσιν. Ἐξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι. Ἀλλ' ὁ παρακαλῶν τοὺς ταπεινοὺς παρεκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐν τῇ παρουσίᾳ ἀξίων συνεργῶν, ὧν τὰ ὀνόματα ἤδη ἐμνημονεύσαμεν» (πρβλ. Β' Κορ. ζ' 5-6).

Δι' αὐτὸ τὸν λόγον, Παναγιώτατε, καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν (πρβλ. Ἐφεσ. ε' 3-5).

Εἴθισται εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, Παναγιώτατε, νὰ προσφέρονται δῶρα. Εἰς τὴν ἄλλοτε πλουσίαν καὶ εὐημεροῦσαν ὑλικῶς Ἱερὰν Μητρόπολιν Σμύρνης σήμερον ἄργυρος καὶ χρυσίον δὲν ὑπάρχει. Ἀλλὰ ἡμεῖς καυχώμεθα διὰ τοῦτο. Διότι σκοπὸς ἡμῶν δὲν εἶναι νὰ θησαυρίσωμεν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, τοὺς ὁποίους σῆς καὶ σκώληξ καὶ φθορὰ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου κατατρώγουν. Σκοπὸς ἡ ἀποθησαύρισις θησαυρῶν ἐν οὐρανοῖς. Δι' ἡμᾶς δὲ τοὺς κληρικοὺς ὁ μεγαλύτερος θησαυρὸς εἶναι τὸ ποίμνιόν μας, τοῦ ὁποίου τὴν εὐθύνην ἀνέθεσεν εἰς ἡμᾶς ἡ Ἐκκλησία. Ἐνα κομμάτι ἀπὸ τὸν θησαυρὸν τοῦτον θὰ Σᾶς προσφέρωμεν σήμερον, χαρακτηριστικὸν δείγμα τῆς ταυτότητος τοῦ συγχρόνου χριστεπωνύμου πληρώματος: Σᾶς προσφέρωμεν ἓνα κομμάτι τῆς καρδίας καὶ τῆς ταυτότητός μας, ὀλίγα εὖοσμα ἄνθη, κομιζόμενα ὑπὸ παιδίων: δύο ἀπογόνων Σμυρναϊκῆς Ρωμέικης οἰκογενείας, τῆς θυγατρὸς Ἑλληνος, καὶ τῶν τέκνων ἀνὰ μιᾶς ρωσικῆς, οὐκρανικῆς, ρουμανικῆς καὶ ἐντοπίου οἰκογενείας, ἐκζητοῦντες τὴν

πατρικὴν καὶ Πατριαρχικὴν εὐχὴν ὅπως Κύριος ὁ Θεός, σκέπη εὐλογίῃ καὶ στερεώνῃ καὶ καταταρτίξῃ τὴν ἄμπελον ταύτην, ἀναθάλλουσιν καὶ ἀναφυομένην μετὰ τὸν παρατεταμένον καύσωνα καὶ τὴν μακρὰν ξηρασίαν θέρουσιν αὐχμηροῦ ...
Ὡς εὖ παρέστητε, Παναγιώτατε!